

Hồi thứ năm mươi một  
Tứ Sinh Khảo Khắc, Một Vùng Thê Lương

Kim Giáp Sĩ rùng mình, đưa mắt ra hiệu cho Ngân Giáp Sĩ có liệu bề trốn chạy, chẳng chạy là hết, chỉ còn mạng sống nhưng là kiếp sống thừa, dê hèn, nhục nhã. Ngân Giáp Sĩ khẽ lắc đầu tung ra một lúc hàng chục đường đao cực kỳ hiểm ác, rồi khẽ nói:

- Lão Đại, uy danh còn trọng hơn tính mệnh!

- Đúng! Lão đệ, chúng ta đường đường là hảo hán!

Ngân Giáp Sĩ gật đầu.

- Ngay lúc ấy sáu bóng người như cánh chim nhẹ nhàng đáp xuống mái viện. Một tiếng kêu như sấm vang lên:

- Minh chủ, người đấy à ?

Sở Vân lách ra khỏi vòng vây của bảy địch thủ, đồng thời công lại hơn mười đường kiếm nhanh như chớp, nói to:

- Khố hoàn chủ, tại hạ ở đây!

Kim Giáp Sĩ Lịch Tam Đỉnh vun vút tung vào Sở Vân những nhát trụ khủng khiếp, hét lớn:

- Tiểu tử kia, ngươi thật là gian xảo, chúng ta anh em giáp sĩ có thể phải chết trong tay ngươi. Mẹ kiếp, làm sao mà ngươi gọi được nha trảo của ngươi đến đây thế ?

- Luật pháp còn có thể biến đổi, sự việc uyển chuyển vô cùng. Kim Giáp Sĩ lẽ nào chỉ cho phép một mình ngươi trở mặt, còn ta lại chịu bó tay?

Ngân Giáp Sĩ Uý Trì Nguyên gầm lên:

- Sở Vân, ta nói thật cho ngươi biết, hôm nay bất kể thắng bại ta cũng đành chịu ngươi đó.

- Các hạ quá khen, tại hạ đâu dám thế! Lãnh hoàn chủ, Khố hoàn chủ và các vi khác hãy bao vây bốn phía nhưng tạm thời không được tham chiến.

Trong bóng đêm Khố Ty, Lãnh Cương, Cung Ninh, Lý Khải, Nghiêm Tiểu Thiên và Lê Tường nhẹ nhàng phi thân xuống chia nhau bao vây xung quanh trường đấu, sẵn sàng xuất thủ.

Lúc ấy, giữa đấu trường song phương cung thủ, chiêu thức, thân pháp lại càng nhanh hơn, ác liệt hơn. Lê Tường lo lắng gọi vọng vào:

- Sở Vân, anh có sao không ?

- Rất tốt, em khỏe đấy chứ, em yêu ?

Hai tiếng "em yêu" khiến cho Lê Tường xúc động vô cùng, nàng cảm thấy ấm áp, trong lòng tràn ngập hạnh phúc. Thấy thế, Cổ Yển La Hán vội ra hiệu cho nàng đừng nói nữa, khẽ bảo:

- Cô bé yêu quý, lúc này không được làm cho Sở Vân phân tâm, đây không phải là trò đùa, lúc cao thủ giao đấu chỉ một tí phân tâm là rơi vào tử địa.

- Nghiêm lão ca, người ta biết rồi chứ chẳng phải một mình lão huynh biết điều đó đâu mà lên mặt dạy đời!

Cổ Yển La Hán không đối đáp lại, mà đưa mắt nhìn vào đấu trường, theo dõi diễn biến. Bỗng Sở Vân bay vút lên cao cất tiếng gọi:

- Lãnh hoàn chủ và Lý Khải hãy sục tìm mọi nơi, vì sao hôm nay Thiệu Ngọc không ra mặt?

Trong lúc Sở Vân trở người lao xuống thì Lãnh Cương đã vẫy tay ra hiệu cho Lý Khải, cả hai dạ một tiếng rồi tung mình đi ngay. Lập tức Hồng Vũ công tử quát to:

- Hãy chặn bọn họ lại!

Tức thời hơn mười đại hán đang vây chặt Sở Vân lao ra chặn hai người ấy, cũng cùng lúc ấy Sở Vân lạnh lùng gất lên:

- Khố hoàn chủ ! Tiêu diệt hết !

Chỉ kịp nghe một tiếng "dạ", lập tức thân hình Đại Mạc Đồ Thủ đã như một cánh đại bàng cất lên, rồi song chưởng quạt ra như thác đổ, ba đại hán đứng gần đã bay tung người lên cao, gào lên thảm thiết, còn ba đại hán khác thì hự một tiếng máu từ mồm phun ra thành vòi, bắn ra xa hơn một trượng, té nhào.

Kiểm Linh Tử Cung Ninh nhanh như tia chớp, lướt qua lượn lại trong nháy mắt đã quạt ngã năm đại hán nữa, trong đó có hai người bị kiếm xuyên suốt ngực.

Thiệu Bình tái tím cả mặt, toát mồ hôi lạnh, vừa đánh vừa gào lên:

- Nhi vị tiền bối, các người nhường mắt nhìn đệ tử của tại hạ bị tiêu diệt mà không làm gì à ? Cứ bó tay chờ chúng tiêu diệt không còn một mạng nào nữa hay sao ?

Kim Giáp Sĩ cũng đang toát mồ hôi đánh đỡ tức khí quát to:

- Câm mồm lại, Thiệu Bình, người không thấy anh em ta đang cứu người đây sao?

Sở Vân lại cất tiếng cười, nói tiếp theo ngay:

- Lịch Tam Đỉnh cũng đang tự cứu mạng mình đấy mà!

Lúc ấy tiếng kêu thảm thiết vang lên không ngừng quanh đấy, cứ mỗi lần tiếng chuông phong vang lên là lại có những thân người đổ gục, tiếng kêu thét thê lương lại vang rền.

Bồng Sở Vân tung người bắn tới phía Thiệu Tinh, hấn hốt hoảng né tránh rồi quật lại bảy chuông. Cùng lúc ấy những luồng binh khí truy-đao-xích-kiếm-trượng... như mưa sa bão cuốn quật ập vào sau lưng và hai bên hông Sở Vân, khí thế như bạt núi dời sông. Thế là kiếm quang loé lên lao thẳng vào rừng đao bể kiếm, những tia lửa sánh lóe, máu tươi văng tung tóe, binh khí chạm nhau nghe rợn óc.

Thanh Vũ Côn tử Thiệu Tinh bật lùi ra sau hơn bảy thước hai tay ôm ngực, mặt tái xanh đi, máu những kẽ tay tuôn ra như suối.

Thiệu Bình thấy thế kêu to:

- Tinh đệ ơi!

Lúc ấy phía sau lưng Sở Vân cũng bị một vết thương do ngân đao của Ngân Giáp Sĩ gây nên, tuy không sâu nhưng cũng tóe máu. Nhưng chàng không hề có cảm giác đau đớn, liền xoay người lại, thanh Khổ Tâm Hắc Long trường kiếm vũ lộng như rồng như phượng đón đỡ phản công trở lại tất cả mọi binh khí tông tới của đối phương, rồi nghiêng người lao về phía Ngân Giáp Sĩ, năm ngón tay như năm móc câu chụp tới.

Ngân Giáp Sĩ cười khẩy một tiếng, ba ngọn ngân thương cuối cùng trong tay lão lập tức tung ra lao vút vào thân hình Sở Vân như sét đánh.

Sở Vân cười khẩy, cánh tay phải không thấy rõ động tác đưa ta về phía trái Ngân Giáp Sĩ, còn tay trái vẫn giữ nguyên tư thế ấy chụp tới cánh tay phải cầm đao của hắn chưa kịp thu về. Lập tức một tiếng kêu đau đớn vang lên như quỷ rú, rồi một cánh tay đang nắm thanh đao mang cả giáp sắt, đầm đìa máu me bay tít ra ngoài xa hơn hai trượng. Ngay lúc ấy thì sợi xích thép trong tay của Kim Giáp Sĩ cũng cuộn ập vào người Sở Vân kèm theo tiếng gầm của hắn:

- Hoàn mạng đây, Sở Vân !

Rôgi tay hắn giật mạnh, kéo thân hình Sở Vân ngã nhào xuống đất, đúng lúc ấy ngọn Hắc trụ như núi sập, bổ nhào vào người Sở Vân.

Một tiếng hú lạnh lạnh cất lên cao vút, thân hình Sở Vân trên mặt đất lạng qua một bên rồi lại lách sang một hướng khác nữa, sau đó như một cánh chim bay vút lên cao, xéo về hướng đỉnh đầu Kim Giáp Sĩ. Quả Hắc trụ của Kim Giáp Sĩ đã quật sang qua ngực Sở Vân, xé nát một mảnh áo đen kèm theo một vết thương tóe máu, nhưng cũng ngay

lúc ấy, thanh Khổ Tâm Hắc Long đã đâm xuyên vào mũi đầu mâu trên đầu Kim Giáp Sĩ. Hắc không hề kêu một tiếng, chiếc mũi sắt của hắc đã bị xẻ đứt, ngay trên đỉnh có một vết xuyên thủng chừng nửa tấc máu đỏ và óc trắng theo vết rách ấy mà tuôn ra cuộn cuộn.

Sở Vân tung mình đứng dậy, không hề quan tâm đến sợi xích sắt còn quấn trên chân mình, cất tiếng hú lạnh lạnh, thân hình như một mũi tên lao vút vào Triệu Bình đang hồn xiêu phách tán. Hắc ta mặt tái đi, cất tiếng cười điên dại, thanh kiếm trong tay hắc vẽ nên ngàn tia ngân hoa, không hề tránh né, công thẳng về phía Sở Vân. Đằng Vô Công hét hoảng kêu lên một tiếng:

- Thôi rồi !...

Rồi hắc vun Long đầu song quải, đem hết sức bình sinh nhằm vào khắp mọi điểm trên cơ thể Sở Vân đánh đến như vũ bão. Sở Vân râu tóc rối bời, máu đỏ ướt mình, nghiêng chắt hàm răng, Khổ Tâm Hắc Long kiếm tung hoành đảo lộn chém trái chặt phải, đâm dưới gạt trên, đập tắt những đóa ngân hoa bắn ra từ thanh kiếm của Hồng Vũ công tử. Đường kiếm cuối cùng của chàng cũng đã đập tắt đóa ngân hoa cuối cùng của địch thủ thì nút kiếm đang đà lướt tới đâm xuyên vào bụng dưới đối phương, đồng thời lúc ấy thân hình chàng đã lách qua bên nhanh như gió, rồi từ trên không đảo lộn chín vòng, tránh khỏi những chiêu quái tượng của Đằng Vô Công. Nhưng khi đáp xuống, vẫn bị trúng một đòn vào bên hông trái, Sở Vân nghiêng rặng nhện đau, sợi xích sắt quấn vào chân được chàng khi lăn lộn trên không mà tháo rời, như một con rắn quật mạnh vào ngang cổ Đằng Vô Công xiết chặt lại, thế là Sở Vân khẽ gầm lên một tiếng, đảo lộn thân mình cuốn theo Đằng Vô Công quật xuống nền đất., lăn lộn mấy vòng, chỉ trong chốc lát đầu của lão ta đã mềm oặt, ngoẹo sang một bên.

Tứ Thủy Song Hàn này giờ đứng trố mắt nhìn mà không kịp trở tay, thấy Sở Vân đang lao tới thì giật mình, cảm thấy sinh mệnh đã tới giờ báo động. Với bản năng sinh tồn, Tứ Thủy Song Hàn vội vã tung mình lên nhằm về phía sau bức tường của trang viện, cướp đường mà chạy vong mạng. Sở Vân cất tiếng cười nghe như quỷ hú, trước mắt chàng loang loáng những bóng người nhảy múa, thế là thanh trường kiếm hướng xuống mặt đất, uốn cong thân kiếm rồi bật mạnh, đồng thời hít mạnh một hơi chân khí, chân đạp lên xác của Đằng Vô Công, thân hình lão đảo bắn đi, miệng hét lên:

- Để ta... ! Thì thân hình đã bắn cao năm trượng, lúc ấy Tứ Thủy Song Hàn cũng vừa bay lên được nửa chiều cao của bức tường. Sở Vân cất tiếng cười như điên, hai tay nắm chắc chuôi kiếm quét qua như lia

chớp. Một luồng ánh sáng chói ngời trong đêm, "sực" một tiếng, hai thân người chia làm bốn khúc, máu me ruột gan tuôn ra xối xả rơi xuống chân tường. Sở Vân theo đà công bắn trái hơn mười bước, tay phải quơ quơ phía trước, nắm chắc chuôi kiếm trong tay. Lúc ấy, chân chàng như không còn đứng vững nữa, nhưng nửa thân người trên vẫn lay chuyển theo thế kiếm, còn thanh kiếm thì vẫn vẽ trong không gian những vòng tròn hàn lạnh. Lúa ấy bốn bề im ắng, không một tiếng động. Rất lâu, thời gian trôi qua chậm chạp trong im lặng như chết. Sở Vân từ từ khôi phục lại tâm trí, toàn thân cảm thấy đau đớn rất bồng, chàng cố gắng hít một hơi chân khí, những ngón tay vẫn nắm chắc chuôi kiếm, đếm đọc lên tám chữ "Chiêm Huyết ẩn kiếm. Nhất niệm tồn tâm", miệng lẩm bẩm cố gắng đọc lên những chữ mà mấy ngón tay vừa điểm qua chuôi kiếm.

- Chiêm Huyết ân kiếm. Nhất Niệm tồn tâm! Lúc ấy Sở Vân mới thấy Khố Ty và Cung Ninh đang đứng cạnh bên mình, còn Nghiêm Tiểu Thiên thì hai mắt trờng trờng, miệng há hốc, đang bông Phượng Mục Nữ Lê Tường. Sở Vân cố cười lên một tiếng, nhưng chàng cảm thấy thất vọng, vì nó không còn âm thanh của tiếng cười nữa, Sở Vân lẩm bẩm :

- Tất cả đều sạch sẽ hết rồi ... sạch hết rồi!...

Cổ Yển La Hán trong suốt đời mình chưa bao giờ lại có cảm tưởng lạ kỳ như thế, ông lẩm nhẩm:

- Ô, sạch rồi ? Nhóc con... chỉ một mình ngươi... thu dọn tất cả ... Trời ơi.. trông kìa, như một lũ lợn bị làm thịt... như bầy trâu bị chọc tiết... Sở Vân cố nói:

- Khố hoàn chủ, Cung Ninh, sao thế này? Mau đứng lên...

Khố Ty và Cung Ninh đang quỳ dưới đất, Khố Ty nói:

- Bẩm Minh chủ, chúng bốn tòa đang ở hai bên Minh chủ, khi nãy để Minh chủ bị thương, không cần biết do nguyên nhân nào, đều là tội của bốn tòa đã không bảo vệ được! Toi ấy đáng chết! Xin Minh chủ quyết định.

Sở Vân cười ôn hòa, cứng cỏi nói:

- Khố hoàn chủ, vì đâu mà có tội ? Tất cả mọi việc xảy ra khi nãy thời gian rất ngắn, tại hạ và kẻ địch lại ố sát bên nhau, võ công của chúng cũng không phải là thấp, lại có lệnh của tại hạ đuổi hai vị đi đuổi giết tàn quân địch, lại có lệnh của ta không được tham gia viện thủ, như thế không thể nói các vị có bất kể thiếu sót nào. Ta rất đau, Khố hoàn chủ, đừng bắt ta phải nói nhiều, ngươi và Cung Ninh hãy đứng lên !

Hai người ấy vừa đứng lên thì nghe tiếng Lê Tường kêu khe khẽ.

Nghiêm Tiểu Thiên nháy mắt với Sở Vân, nói:

- Nhóc con, a đầu này khi nãy thấy người bị Kim Giáp Sĩ quán lấy quật xuống đất, sợ quá ngất đi rồi, lão ca cậy có mặt dày, không tị hiềm đã ôm lấy con bé ấy...

Sở Vân cố cười mà không được, nói:

- Lão ca ca, có gì mà tị hiềm với không tị hiềm. Lão ca không đỡ được cô ấy, lẽ nào lại để cô ta nằm ngủ dưới đất?

Lúc ấy Lê Tường lại thở dài một tiếng, rồi như bừng tỉnh giấc mộng nhảy bật ra khỏi vòng tay của Nghiêm Tiểu Thiên, kêu lớn:

- Sở Vân...Sở Vân...

Sở Vân mỉm cười, nói:

- Tường em, anh đây mà !

Lê Tường kinh ngạc nhìn thân hình nhuốm đầy máu của Sở Vân rồi nàng lao tới ôm chầm lấy chàng. Sở Vân nhắm mắt, vì bị cái ôm của Lê Tường làm cho toàn thân chàng, những vết thương đau dữ dội. Chàng cố nhịn nói:

- Lê Tường, tha cho anh... không thể ôm em được... Toàn thân anh đầy những vết thương...

- Không sao cả, Vân ca, anh khổ lắm rồi, khi nãy làm em sợ chết khiếp.

Cổ Yển La Hán đi vòng quanh trường đấu, nhìn những tử thi mà lắc đầu ngao ngán. Sóng to gió lớn dù đã qua, nhưng sự tàn phá của nó để lại thật khủng khiếp. Cổ Yển La Hán lại lắc đầu ngao ngán.

[Vietkiem.com](http://Vietkiem.com)